

Kresznerics Ferenc filológiai anekdotáiból.

Bíró Márton egy papot a karádi fárára küldött. Ez vonyogatta magát, mentegette, fejét vakarta, búsult, hogyan menjen oly rossz fárára!

A Bíró Márton akkor mondotta neki ezen verseket:

„A te fárád a Karád
S noha fejedet vakarád,
De vagy akarád,
Vagy nem akarád,
Ibis¹⁾ bizony ad²⁾ Karád!“

Eml. Seg. 144.

Széchenyi György híres püspök ha Bécsből hazaindult, Ausztriában nem igen szállott meg, hanem elhajatott Vinden helységbe, hol cisterciták birtak és ingyen kapott mindent. Megállni akaró kocsisának azt mondá:

— Hajts, kocsis:
„Vinden —
Minden
Ingyen!“

Eml. Seg. 156.

Midőn még Magyarországnak szebbik része a török keze alatt volt, Eszéken volt egy bizonyos basa, ki nagyon gyönyörködött a magyar példabeszédekben és ha valamelyik magyar rab olyan példabeszédet tudott neki mondani, a mit meg nem fejthetett, azonnal szabadon eresztette.

Történt azonban, hogy egy bizonyos rabja haza kéredzenc.

1) El fogsz menni.

2) -ra.

kit el is eresztett, de úgy, hogy három esztendő múlva visszatérjen.

Böcsületes magyar embernek kellelt lenni a rabnak, mert arra az üdöre visszaállott s --- tért a foghelyre.

Ez a rab ezt a beszédet tévé fel a megfejtésre a basának:

„Eszék ott vesszék. Létlen³⁾ lóra felültem anyja szíja szájában.“

A basa --- szerencsésjére a rabnak --- nem tudta az értelmét kitalálni és így szabadon boesátolta.

Az egész mese pedig ez:

Midőn engedelmét nyert a basától hazamenetelre, egy vemhes lovat kapott, arra fölülvén hazautazott. A ló megfárodván, eldögölt, és a esikót kimetszette a hasából, gondosan felnevelte és három esztendő múlva ezen ment vissza. Az anyját is megnyúzta és abból csináltatott szerszámot a kis esikónak.

És így könnyű már elérteni a „létlen“ lovat és: „anyja szíja szájában“. Az „Eszék ott vesszék“ csak praecambulum.

Eml. Seg. 148. v.

Közlő: Mészöly Gedeon.

³⁾ Idétlen, idő előtt meglett (csikó).